

In den tuin bij Ellie en Rob.

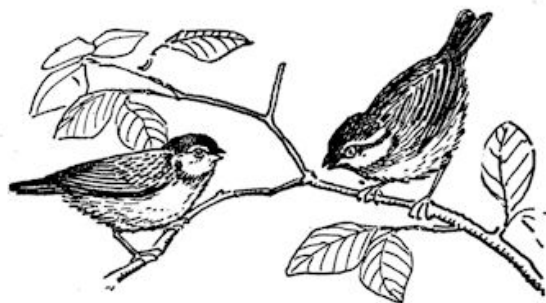
Sieswiet, riep een meesje. Blij vloog het daarheen.
Sieswiet, zei een tweede: „Jij bent niet alleen.”

Toen keken die meesjes
Verrast naar elkaar.
„Twee meesjes? Da's aardig.
Dan zijn we 'n paar.”

„Sieswiet,” zong het meesje,
„Ik kies jou tot vrouw.”
„Sieswiet,” riep het wijfje:
„En ik blijf je trouw.”

Die vroolijke meesjes, die wisten het wel.
Hun hartje dat klopte van vreugde zoo snel.

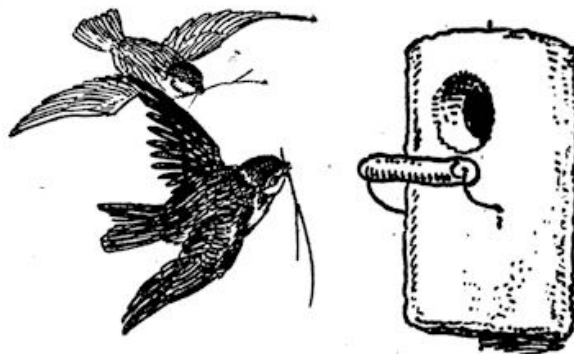
Die aardige meesjes
Die wisten het best.
Nu werd het weer zomer.
't Was tijd voor een nest.
Zij vlogen al zoekend en
Speurend in 't rond,
Wie of 't beste plekje
In heel de buurt vond.

„Sieswiet,” vleide 't wijffe.
„Och, kijk toch eens man!
Dat aardige huisje,
Wat vind je daarvan?”

„Sieswiet!” riep het-meetje,
„Dat 's juist wat ik zocht.
Daar wonen wij prettig,
Beschut voor den tocht.

Daar deert ons geen regen,
Geen kat, die ons ziet.
Daar onder de takken,
Daar vindt men ons niet.”
Nu kregen de meesjes
Het vreeselijk druk.
Ze zongen bij 't werken
Van louter geluk.

Ze droegen met veertjes en strootjes en haar
En voegden dat alles met kunst in elkaar.
Zoo groeide het nestje. 't Werd zacht en zóó fijn!
Het moest voor hun kleintjes een warm bedje zijn.

„Sieswiet!” floot het meetje, „Kom wijffe, wees sterk,
Want nu komt voor jou nog het moeilijkste werk.”
Hij floot toen zijn deuntje, zóó troostend en zacht,
Zij legde de eitjes en hij hield de wacht.

Ze dekte ze trouw met haar vleugeltjes toe.
Wat moest ze lang zitten! Wat was ze vaak moe.

Maar dan zong het meetje: „Kom, wijffe, houd moed!
Straks hebben wij jongen. 't Gaat alles heel goed.”
Maar eens klonken stappen! Eerst ver. Toen dichtbij.
Toen zong er het meetje *niet* dapper en blij.

't Was Rob met zijn zusje. Haar had hij 't vertrouwd,
Dat nu in zijn kastje een nest was gebouwd.

„Sieswiet,” smeekte 't meetje. „Och, stoor ons toch niet.
Dat doet er ons hartje zoo'n bitter verdriet.”
„Niet verder,” sprak Rob toen. „Dan worden ze bang.”
Hij wist het geheim van de meesjes reeds lang.

Hij had hen door 't venster
Al dagen bespied.
Maar 't vreemden vertellen?
Neen, dat deed hij niet.

„Ik heb er jouw huis uit
Mijn spaarpot gekocht.
En dacht je, dat plagen
Van vogels hier mocht?
Kom, vogeltjes, nestel
Maar stilletjes voort.
En heb maar geen zorg, dat
Je hier wordt gestoord.”

De kinderen kwamen
Nooit al te dicht bij.
Zoo voelden de meesjes
Zich veilig en vrij.

Na dagen, toen Rob langs
Den beukeboom liep,
Toen hoorde hij smeekend
En gulzig: „Piep, siep,
Och Vader, haal eten,
Heel gauw en heel veel.”
„Ja, kalm wat,” zei 't meesje
„Want elk krijgt zijn deel.

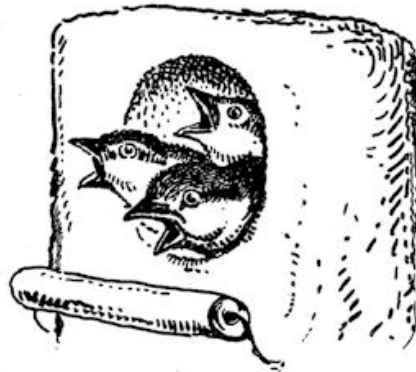
En Moedertje-mees weet
Precies ieders beurt,
En 't minste krijgt zeker
Wie 't allermeest zeurt.”

Soms kwamen de kopjes het vlieggaatje uit.
Ze keken of Vader nog niet kwam met buit.
Een vlieg of een tor of een heel malsche pier.
Dan konden ze smullen, dat gaf een plezier.

Wat zwoegden de ouders
Voor 't dagelijksch brood!
Wat groeiden de kleintjes,
Wat werden ze groot!

Ze kregen een pakje,
Een muts met een bies
Door niemand gemeten,
En 't paste precies.

Maar eens op een morgen, de zon scheen heel vroeg,
Toen riep Vader-meesje: „Nu is het genoeg.
Nu *jullie* aan 't vliegen, kijk goed hoe het moet.
Hoe Moeder dat toch met haar vleugeltjes doet.”

Toen vloog 't Moeder-meesje van 't nest op een tak.
Dra volgden de kleintjes, dat ging met gemak.
Straks verder den boom in, tak op en tak af.
Wat dat Els en Robert een aardigheid gaf.

De les in de beuk was niet heel lang van duur.
Al gauw was het huisje der meesjes te huur.

Weg was de familie. Naar 't bosch toegegaan.
Dat stond Rob en Ellie nu minder goed aan.
Maar 't volgend jaar lente, Sieswiet! wat was dat?
De mees, die het kastje weer opgezocht had.

En 't wijfje, dat vloog er getrouw aan zijn zij.
„Sieswiet,” riep het meesje, „jij hoort er ook bij.
Ze kwamen terug naar het nest in den beuk,
Wat vonden Ellie en Robert dat leuk!

J. L. F. DE LIEFDE.

